

LA MÚSICA DE JAZZ I LA SEVA EXECUCIÓ

Als companys professionals

Per FRANCESC SALVADÓ

S'ha dit i repetit, i encara es diu i es repeteix, que la música de jazz no s'ha d'executar tal com s'escriu.

Si això només ho diguessin persones profanes en música; persones que no poden tenir, musicalment, l'autoritat deguda, no ens hauríem pres la molèstia d'agafar la ploma per a provar de bandejar aquesta, per a nosaltres, malsana opinió.

Però és que es dona el cas paradoxal, que fins hi ha persones de provada solvència musical, persones que han estudiat a fons l'art de la música, persones que dintre de l'ambient en què viuen, la seva opinió hauria d'ésser una garantia sobre aquesta mena de música amb referència a la seva execució, que també en tenen aquest pernicios concepte.

Perquè, qui ens pot fer entendre a nosaltres, modestos professionals d'aquest art que universalment a tot arreu creiem que s'ensenya de la mateixa manera i que el valor de les figures de la música i el joc dels sons és igual a totes les latituds, que precisament amb la música de jazz ha d'ésser una excepció la seva execució?

S'escriuen i s'executen amb la música totes les coses més inversemblants. S'escriuen i s'executen amb els signes musicals tota mena d'efectes de la naturalesa i no cal dir que s'escriuen i s'executen des dels sons més vulgars als sons més estranys, imitant-se tots a la perfecció.

L'únic que no es pot escriure, segons sembla —joh, paradoxal!— és la manera d'executar-se la música de jazz. La música de jazz, segons els «entesos» s'ha d'executar diferent de com està escrita.

¿No podria ésser deguda, aquesta opinió tan generalitzada, a la manca de facultats de

bona part de professors per a executar-la tal com l'ha concebuda l'autor o quan menys a la manca de voluntat o de punt d'honor professional, que no vol superar-se per a l'execució deguda?

Es molt més còmode i fàcil canviar els valors de les notes i demés signes, canviant-ne completament el sentit i el ritme, que no pas subjectar-se a allò escrit, que es necessita, com ja hem dit abans, una bona dosi de voluntat per a no dir de coneixements musicals.

I diem això amb fonament de causa. Ho diem perquè ho hem viscut.

Qui són, generalment, els que millor interpreten de la música de jazz?

Segons aquests «entesos», els que interpreten millor aquesta música són els que no tenen manies, els no gaire primmirats. Són els que no se subjecten a cap regla ni a cap mètode. Així, doncs, els que poden fer això són els que no saben el que fun. I els que no saben el que fan són els que no saben —perquè no l'han estudiada— la valor de la música ni la seva importància.

La música de jazz, dins el seu gènere i exceptuant dins el «hot» les improvisacions reservades als grans i comptats artistes, ha d'ésser i és, com tota altra mena de música, i s'ha d'executar subjectant-se a les indicacions de les respectives partitures i res més.

Creiem que el temps ens donarà la raó. I la prova del que diem, està en que avui ja hi ha molta diferència del gust d'abans amb el d'ara. Aquell soroll poca-solta d'abans, són ja molts avui que no se l'empassen i les excentricitats i les pallassades d'altres temps són rebutjades actualment per bona part del públic, per inadequades.